

Kritik mot Hägersten-Liljeholmens stadsdelsnämnd i Stockholms kommun för att nämnden i ett ärende om bistånd inte godtog en s.k. generell fullmakt

Beslutet i korthet: Hägersten-Liljeholmens stadsdelsnämnd i Stockholms kommun godtog i ett ärende om bistånd inte en s.k. generell fullmakt. Stadsdelsnämnden kritiseras för att inte ha godtagit fullmakten då det inte finns något krav i lag på att en fullmakt ska vara begränsad till viss tid eller till ett visst ärende.

Anmälan

I en anmälan till JO klagade AA på att Hägersten-Liljeholmens stadsdelsnämnd i Stockholms kommun vägrat godkänna en fullmakt som hans bror BB utfärdat med hänvisning till att den var för generellt hållen och att den inte avsåg ett specifikt ärende eller en specifik tidsperiod. Till anmälan fogade AA en kopia av den aktuella fullmakten.

Utredning

JO anmodade stadsdelsnämnden att inkomma med yttrande över det som AA hade framfört.

Stadsdelsnämnden lämnade som sitt remissvar en skrivelse som upprättats vid nämndens förvaltning. I skrivelsen anfördes bl.a. följande.

JO har begärt att stadsdelsnämnden ska yttra sig om ett klagomål över handläggningen av ett ärende som rör ekonomiskt bistånd till BB. Förvaltningen menar att BB fått det bistånd som han varit berättigad till. Däremot har en fullmakt dessvärre avvisats på felaktiga grunder.

När fullmakten inkom till förvaltningen i augusti 2011 informerades AA om att den inte kunde godkännas därför att den inte uppfyllde stadens krav på fullmakter vad gällde tidsbegränsning, tydligt ändamål samt underskrift av fullmaktsgivare och fullmaktstagare.

I maj 2012 skickade bröderna in en ny fullmakt, som var underskriven, men inte tidsbegränsad och utan specificerat ändamål. Denna fullmakt ansågs vara för generellt skriven och borde tidsbegränsas, vilket handläggaren meddelade både BB och hans bror. Brodern skrev då till Socialstyrelsen som den 23 maj 2012 uttalade att förvaltningen inte kunde vägra att godta den aktuella fullmakten. Förvaltningen rättade sig givetvis efter detta och har informerat all myndighetsutövande personal om innebörden av Socialstyrelsens beslut.

AA fick tillfälle att kommentera remissvaret.

Bedömning

Av 9 § förvaltningslagen (1986:223) följer att den som ansöker om bistånd enligt socialtjänstlagen (2001:453) får anlita ombud eller biträde. Några närmare bestämmelser om fullmakt finns inte i förvaltningslagen eller socialtjänstlagen. Det ligger därför nära till hands att analogt tillämpa bestämmelserna om ombud i 49 § förvaltningsprocesslagen (1971:291). I denna del kan jag hänvisa till bl.a. Förvaltningslagsutredningens betänkande En ny förvaltningslag (SOU 2010:29) s. 319 ff.

Förenklat uttryckt ska den som är ombud i ett ärende angående bistånd kunna styrka sin befogenhet genom en fullmakt. Av en skriftlig fullmakt ska framgå vem som är ombud. Om denne får sätta annan i sitt ställe ska detta anges. Något krav på att en fullmakt ska vara begränsad till ett visst ärende eller till viss tid finns inte. En myndighet kan därför inte utan vidare underkänna en sådan generell fullmakt.

Stadsdelsförvaltningen har således inte haft rätt att vägra hantera ansökan om bistånd med hänvisning till att den aktuella fullmakten var för generellt hållen och att den inte avsåg ett specifikt ändamål eller en specifik tidsperiod.

Efter att förvaltningen tog del av de synpunkter som Socialstyrelsen lämnade till AA godtog förvaltningen fullmakten. Mot den bakgrunden finner jag inte skäl att ytterligare uppehålla mig vid saken.

Ärendet avslutas med den kritik som ligger i det ovan anförda.